

296. Vikingemoder, Dronning paa Havet.

(Til Danmark.)

J. C. F. Hæffner.

Tempo di marcia.

f *decresc.*

Vi - kin - ge - mo - der, Dronning paa Ha - vet, hvil paa din Græs - bæk, ro - lig og kæk!

f

Søn - ner - ne, som du di - ed' og a - ved', u - bud - ne Gjø - ster skal gjenne væk!

dolce

kys - se din Fod skal Ej - derens Vo - ve, vif - te din Kind skal Ge - fions Sko - ve,

Fine.

trygt i dit Skjød skal Frem - ti - den so - ve, tyd - ske Her - rer ej lø - se din Gjord.

f *mf*

Ti naar Hejm - dal griber Hor - net, og dets Klang ruller hen over Sø, over Land, hen ad

mf

He - - den, gennem Kor - net skal vi ha - ste til Sla - get hver e - ne - ste Mand!

poco rit. a tempo

For - an os ganger Tor, den stærke Gud i Nord, og han el-sker det Folk, som er A - sernes Æt, og han

f

ram - mer med sin Ham - mer Fjen-de-ska-ren, som bry-der din Fred og din Ret.

C. Floug.
D. C. al Fine.

297. Violen stod ved Bækkens Brød.

Andantino.

H. Løvenskjold.

dolce, espressivo

1. Vi - - o - len stod ved Bækkens Brød, af In - gen kjendt og

bøj-et ned, en ven-lig lil - le Blom-me; Hyrd - in - den gik med

Ro - senkind, med let - te Fjed og mun-tert Sind sin Gang, sin

Gang ad Marken hen og sang.

2. Ak var jeg, tænkte smaa Viol,
Det bedste Blomster under Sol,
Et Øjeblik, ej mere;
Til Pigens hvide Haand mig brød,
Og jeg paa Brystet fandt min Død
Ak kun, ak kun
En flygtig lille Stund.

3. Ak se! da tog hun did sin Vej,
Men tog iagt Violen ej;
Den stakkels Blomst hun knuste;
Den synker, dør, men dør med Lyst!
Thi skal jeg dø, saa er min Trøst:
Min Død, min Død
Ved hendes Fod er sød.

A. Oehlschlæger.